

MACHINES IN COLOUR

Tyst o stilla står de väntande på mänsklig kontakt. Färgglada men ändå så dämpade och sorgsna.

Om man inte är uppmärksam kan man lätt passera dem. I synnerhet om man är vuxen och inte har några barn vid sin sida. Trots att de är ganska så färgglada och stora gör de inte så mycket väsen av sig. Man behöver ett barns öga för att se dem, för att uppskatta dem. Dessa maskiner i färg.

Fotografens öga är ofta som barnets, direkt och snabbt. Barnets blick banar väg förbi oväsentligheter som är ägnade de vuxna. Skärpan sitter med förväntansfull tydlighet på det som är fokus för barnets begär.

Ett mynt i maskinen och det gnisslar, gungar och skakar. Mamma eller pappa hinner på sin höjd in och köpa lite snus eller blir stående bredvid så inte den lille helt enkelt faller av. Det hela kan liknas vid en liten och försiktig rodeo. Åtminstone om man sitter på en elefant eller häst.

-Snälla, en gång till! Men då är det dags att åka hem igen.

Plötsligt en dag är man lite för stor. Knäna går inte in i det lilla lokets förarsäte och dessutom ser det nog lite töntigt ut om man tänker efter. Dags att gå förbi och börja sakna sin egen barndom.

Fotografi har den förmågan att se det som är här och nu men även det som varit. Minnet är en av fotografins mest använda infallsvinklar. Det ögonblick man tar en bild är den ett minne. Dessa maskiner i färg är som stora *madeleinekakor*. Allt kommer tillbaka- lusten, äventyret och barndomens kravlösa tillvaro. Men det är ju blott ett minne. En viss sorg och saknad visar sig. Något är förlorat. Kvar står de i köpcentrets entré, ensamma och lämnade. Finns det någon som tar hand om dem idag?

/Björn Abelin 20110410